

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

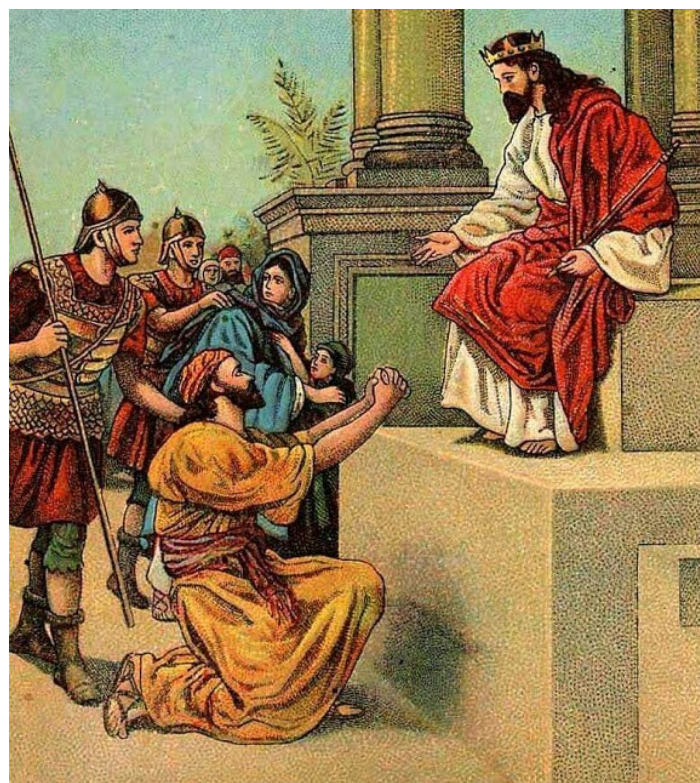
Duminica a unsprezecea după Rusalii

Azi, 1 septembrie: *Anul nou bisericesc*

**Evangelia Duminicii
a unsprezecea după Rusalii
(Pilda datornicului nemilostiv)**

Ev. Matei 18, 23-35

Zis-a Domnul pilda aceasta: Asemănatu-s-a Împărăția Cerurilor omului împărat care a hotărât să facă socoteala cu slugile sale. Și, începând să facă socoteala, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar, neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia lui și copiii și toate câte are, ca să se plătească datoria. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Stăpâne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot! Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și, punând mâna pe el, îl sugruma, zicând: Plătește-mi ce ești dator! Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Mai îngăduiește-mă și îți voi plăti! Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând cele petrecute, s-au întristat foarte mult și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și, mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinuitorilor până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă fiecare dintre voi nu va ierta greșelile fratelui său, din toată inima.

„Iertarea îl duce pe om spre libertate. Iertarea naște oameni liberi, în timp ce neiertarea îl duce pe om spre sclavie. Neiertarea naște sclavi, naște robi. Taina iertării este un fel de izvor pentru ca Duhul lui Dumnezeu să coboare între noi și în noi, iar tragedia neiertării aduce în viața noastră duhul demonic, duhurile răutății care îl schimonosesc pe om și întru cele din afară; căci unui om care nu iartă, care nu are îndurare, care nu are milă, răutatea i se așază pe chip și vezi de departe câtă tulburare are înăuntrul său. În timp ce omul care iartă devine receptacul al Duhului Sfânt. Seninătatea se așază nu numai în sufletul, ci și pe chipul său, pentru că el este un **om al Duhului Sfânt, adică un om al iertării**. Taina cea mare a iertării îl face pe om din slab, puternic, în timp ce neiertarea îl face pe om să fie slab, pentru că nu este puternic cel care nu iartă, ci **puternic este cel care iartă**, pentru că el devine mai puternic decât dorința de răzbunare, iar cel care cade sub egida neiertării, a nemilei, a neîndurării înseamnă că toate acestea sunt mai mari și mai tari decât el și devine, astfel, un neputincios”.

(Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei)

Când prin tine se răspândește bunătatea lui Dumnezeu între oameni, Idealul sfințeniei e aproape !

Deși restaurează dreptatea divină, pilda datornicului nemilostiv rostită de Mântuitorul ne întristează pentru sfârșitul nefericit al celui care nu a înțeles că iubirea lui Dumnezeu căreia îi suntem cu toții beneficiari, îl angajează pe om la mai multă iubire.

Observăm că Dumnezeu nu ne cere decât să împlinim ceea ce Mântuitorul Însuși și toți sfinții ne oferă ca model, să imităm bunătatea Stăpânului, care se reflectă în viața fiecărui sfânt și constituie etalonul pentru evaluarea calităților noastre, a felului cum acestea devin lucrătoare în lume.

Sfințenia pare a nu mai prezenta interes, parcă nu mai reprezintă un ideal pentru omul modern. Iar asta se datorează faptului că, în general, sfântul este privit ca omul care a reușit să îplinească la superlativ Poruncile și toate cele bune din viața lui, limitând totul la relația sa personală cu Dumnezeu. Este această percepție ușor simplificată în raport cu idealul sfințeniei, care nicidecum nu poate să excludă relația cu semenii. Este foarte adevărat Sfinții în Împărăția lui Dumnezeu reprezintă împlinirea umană ce include starea de valorificare a minții și starea de punere în valoare a vieții. Sfințenia este rodul iubirii, care „acoperă mulțime de păcate” (I Petru 4, 8), este încununarea virtuților care s-au clădit pe temelia iubirii, care este mai mare decât toate (I Corinteni 13, 13), iar iubirea nu se poate evidenția decât în raport cu aproapele căci „Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este!” (I Ioan 4, 20).

De aceea, sfințenia trebuie privită, nu ca o „performanță sportivă” demnă de Cartea recordurilor, ci mai degrabă ca bucuria comuniunii cu Dumnezeu. O zicere din Acatistul Sf. Cuvioase Parascheva ne arată că și ea „a chemat pe sfinți în fața pământestilor ispite”, adică și ea, în lupta ei existențială cu timpul și vremurile în care a trăit a avut nevoie de ajutorul sfinților. Deci nu a fost un „superman” care a reușit să rezolve în mod absolut toate problemele sale. Și asta se întâmplă cu fiecare sfânt. Sfințenia ce este? Este o încununare primită de la Dumnezeu care de fapt ne dă sau ne pune în stare de comuniune cu Dumnezeu. Sfințenia nu este o festivitate de premieră. Sfințenia este un mod de a ne pune în legătură cu Dumnezeu.

De ce poate modelul acesta al sfințeniei pare cumva mai puțin atractiv pentru oameni? Pe de o parte este asociată ideea aceasta a sfântului cu o poziție statică. Îmi aduc aminte cum în fața acelei reprezentări a Judecării de Apoi de la Mănăstirea Voroneț, care ocupă tot peretele de vest al bisericii,

sunt reprezentați de o parte sfinții, de cealaltă parte scenele de chinuire a păcătoșilor etc. Ceea ce mă face să zâmbesc este faptul că întotdeauna vezi foarte multă lume împreună cu ghidul de partea aceasta în care oamenii sunt chinuiți, păcătoșii sunt pedepsiți, și se spune: iată păcatul cutare, uitați ce pedeapsă primește, fapta cutare, uitați cum sunt chinuiți. Este un subiect de discuție interesant, și folositor sufletește pentru alegerile din viața de fiecare zi a omului. De cealaltă parte, unde sunt reprezentați sfinții, în general, lumea trece cu privirea, se uită de sus până jos, îi vede așezați pe cete, într-o ordine desăvârșită și spune: ia, uite, vezi, asta înseamnă raiul. Am o părere personală care poate n-ar fi chiar în acord cu ceea ce percepem noi, dar cred că asta este realitatea: să nu privim iadul ca pe ceva într-o efervescentă ce te trimite la cazanul cu smoală, ci mai degrabă să privim raiul ca o stare dinamică infinită. Aceasta înseamnă ceata sfinților. În viața de fiecare zi, când trec printr-un moment mai de ispită, încercare, și reușesc, și trec cu bine de respectivul moment, mă gândesc întotdeauna: vai cât or mai fi stat Sfinții, ce agitați or fi fost în rai pentru păcătosul de mine acuma. Este o modalitate care mă ajută să înțeleg că în rai este foarte multă agitație pentru fiecare suflet care se chinuiește. Ei nu sunt încununații care ne privesc de sus cu demnitate și acea stare a omului împlinit față de cel păcătos, ci dimpotrivă, ei sunt foarte angajați în viața noastră. Aceasta înseamnă percepția raiului, sau înțelegerea sfințeniei, omul care și în viața aceasta, și după viața aceasta este foarte angajat în viața celor din jur, în tot ceea ce se petrece în lumea aceasta. Pe noi rugăciunile ne țin, pe noi implicarea și cea participare harică a sfinților în viața noastră ne ajută să împlinim idealurile. Puțini înțelegem lucrul acesta. Noi considerăm că sunt meritele noastre și meritele de fiecare zi, evident merităm un premiu etc.

Sfințenia și sfinții sunt așadar coordonata superioară a existenței umane care are drept scop tocmai îmbunătățirea noastră. Cum cel rău umblă „răcnind ca un leu căutând pe cine să înghită” (I Petru 5,8), tot așa și sfinții sunt mereu în viața noastră, și ei, și îngerășii se agită. Mai în glumă, mai în serios, noi dăm foarte mult de lucru îngerășilor noștri păzitori și sfinților, prin nesăbuița noastră, prin toate modalitățile noastre de a ne raporta la realitate într-un mod ușor aventurist. Și aceasta nu face decât să ne denatureze de fapt ideea aceasta de sfințenie. Pentru că sfințenia pe care o au sfinții este sfințenia noastră, este starea de sfințenie ce aparține umanității, și noi suntem părtași la această sfințenie.

Iată de ce e condamnat cu severitate datornicul nemilostiv din evanghelia de astăzi: a oprit iubirea, îngăduința și iertarea Stăpânului doar la persoana Sa !

Pr. Mihai Mărgineanu

August 2019 - jurnal de pelerinaj

Prima zi

Într-o dimineață de luni, când primele raze ale soarelui băteau timid în geamurile autocarului, glasul domol al părintelui nostru oficiind rugăciunea de dimineață, ne-a introdus în atmosfera de pelerinaj și, rugând-o pe Maica Domnului să ne vegheze, am pornit spre sudul țării.

Pe drumul Vasluiului, în fața Mănăstirii de la Movila lui Burcel, statuia Sfântului Ștefan cel Mare, ne-a amintit că suntem urmașii unui neam curajos, viteaz și credincios.

Părintele stareț ne-a întâmpinat cu mare bucurie și la sfârșitul slujbei ne-a binecuvântat. Liniștea și fumuseța complexului monahal ne îndemneau să rămânem, dar cum călătorului îi șade bine cu drumul...

Ne-am îndreptat apoi către Zorleni de unde am mers pe un drum forestier străjuit de copaci falnici și troițe (5,2 km), până am ajuns la poarta Mănăstirii Bujoreni. Aici ne-a întâmpinat, din trunchiul unui copac, o copie a icoanei Maicii Domnului, care a fost ascunsă de călugării de la Recea, la venirea turcilor în Moldova, în scorbura unui stejar secular, unde a stat aproape de 100 de ani. A fost descoperită în chip miraculos datorită unuia dintre măgărușii localnicilor, care fugind de la stăpân în pădure, a fost găsit stând în genunchi în fața falnicului stejar în care era ascunsă icoana. Descoperindu-se astfel sfântul odor, s-a luat hotărârea zidirii unui lăcaș de închinare în acel loc în care au poposit mai mulți călugări. De aceea, primul așezământ monahal a fost numit „Schitul Măgarului”, iar mai apoi „Mănăstirea Măgarului”. Din trunchiul stejarului în care a fost ascunsă icoana, s-a făcut chiar Sfânta Masă pentru așezământul monahal, care mai apoi a primit denumirea de Mănăstirea Bujoreni.

Din osârdia monahilor de aici, cu ajutorul credincioșilor și binecuvântarea Maicii Domnului, așezământul s-a transformat într-un colț de rai, unde liniștea, cântările călugărilor, mireasma și simfonia de culori a florilor te îmbie să rămâi. Însă la îndemnul Părintelui Mihai, care avea de respectat un program, am pornit la drum, dar gândul a rămas la frumusețea locului ales de Maica Domnului în inima pădurii Bujorenilor.

După aceea, ne-am închinat la Mănăstirea Recea. Amiaza cu soarele arzător ne-a invitat la umbra unui copac,

unde am organizat un picnic adevărat și am prins curaj să plecăm spre sudul țării.

Pe drum, am mai zăbovit câteva minute și la mănăstirea Sfânta Treime de la Podul Bulgarului, care, prin viața spirituală, slujirea liturgică și rugăciunea stăruitoare a viețuitoarelor, a reușit să transforme un loc rău famat, bântuit odinioară de tâlharii de drumul mare, într-o oază de trăire duhovnicească.

Ajunși în județul Ilfov, la numai 17 km de capitală, am găsit un frumos așezământ, Mănăstirea Pasărea, cu casele ei curate, albe, cu flori în ferestre, cu cimitirul cu cruci și morminte îngrijite. Biserica era împodobită cu picturi calde, meditative care l-au impresionat și pe marele istoric Nicolae Iorga. În anul 1813, starețul Mănăstirii Cernica, Arhimandritul Timotei a fost rugat de trei călugărițe să le facă un schit. Cu rugăciune au pornit în căutarea unui loc în Codrii Vlăsiei, însoțiți de o pasăre, care după un timp, s-a așezat pe un stejar bătrân, a ciripit tot mai tare și mai duios, îndemnându-l pe stareț să fixeze locul altarului. Și de la acea pasăre și-a luat numele și mănăstirea de maici care s-a întemeiat.

În anul 1846, biserica mare a Mănăstirii Pasărea a fost ridicată prin grija Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica cu hramul "Sfânta Treime" care i-a fost purtător de grijă pe tot parcursul vieții lui pământești. În Sfânta Mănăstire Pasărea, ne-am închinat la moaștele Sfântului Pantelimon, Sfântului Mucenic Mina și Sfântului Mercurie, și apoi, cu binecuvântarea primită la icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, ne-am continuat drumul. Spre seară, am ajuns la Mănăstirea Cernica, ce se află aproape de București, într-un ostrov de o frumusețe rară. Așezământul cu piatra de temelie pusă în 1608, din pricina vitregiei vremurilor și a ciumei din secolul al XVIII-lea, a fost părăsit până în 1781, când Starețul Gheorghe și Macarie Dascălu au ajuns în biserică. În sfântul altar au găsit bălării și un șarpe groaznic, încolăcit pe sfânta masă. Acesta s-a dus când starețul i-a zis: "ganu (puiul) tatii, până acum ai locuit tu aici, iar acum să mi te duci, că avem să locuim noi". Cum pronia dumnezeiască rânduieste oameni prin care să fie împărțit duhul de înnoire și de ridicare nemincinoasă către adevărurile cele veșnice, așa și la Cernica dănuie peste veacuri prin tainica lumină lină ce s-a revărsat în toate nevoile sale, chipul blând și ocrotitor al Sfântului Calinic. Om al blândeții, al milei, al statorniciei și stăruinței în rugăciune și osteneală, Sfântul Calinic a fost și rămâne unul dintre cei mai de seamă ierarhi pe care i-a avut neamul românesc în veacul al XIX-lea. Părintele Dumitru Stăniloae, la al cărui mormânt ne-am rugat, în cimitirul de la Cernica, îl caracterizase pe Sfântul Calinic, cu prilejul canonizării sale în anul 1955, ca fiind "floarea cea mai aleasă răsărită și crescută în solul spiritualității cernicane".

După cina transformată în picnic pe spațiul verde din fața chiliilor pentru oaspeți, în compania tânțarilor care roiau bucuroși printre atâția pelerini din "dulcele târg" al Iașiului, somnul ne-a fost vegheat de Sfântul Calinic și alți sfinți ce-și dorm somnul de veci la Cernica.

*Prof. Viorica Sufischi
(continuare în numărul viitor)*

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduț, tel. 0729 935 888

Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,

redactor_sef@yahoo.com, Vasilica Onofrei

Foto: Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy

Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Viziteaza-ne si pe:

Facebook

Biserica Toma Cozma

După cum se spune în pildă, Dumnezeu nostru, al tuturor, ne eliberează din greutățile greșelilor noastre. Aceasta simbolizează cei zece mii de talanți (Mt. 18, 24). Dar și noi, la rândul nostru, trebuie să ștergem datoriile de o sută de dinari ale tovarășilor noștri, adică să le iertăm micile greșeli făcute împotriva noastră. Îngerii care sunt deasupra noastră și care sunt sub același jug al slujirii ca și noi, ne acuză înaintea lui Dumnezeu. Nu-I spun lucruri pe care nu le-ar cunoaște, pentru că Dumnezeu pe toate le cunoaște, ci pentru dreptate, cer pedeapsa dreaptă a celor ce aleg să disprețuiască și să necinstească porunca de ne iubi aproapele. Când ajungem să ne înfruntăm propriile deșertăciuni, fie suntem pedepsiți în viața aceasta fiind vizitați de o durere sau o boală, fie în viața viitoare când cu siguranță vom fi pedepsiți. Dumnezeu pedepsește pe cel împietrit și îndărătnic ca, să-l schimbe, să-l facă mai bun și ca să -i fie mai bine. Sfânta Scriptură afirmă cu dreptate că *pe cine îl iubește Domnul îl ceartă, și biciuiește pe tot fiul pe care îl primește* (Evrei 12, 6; Prov. 3, 12) și atunci când sfătuiește să *ținem cu tărie învățătura* (Prov. 4, 13; Înț. Sir. 41, 14).

(Sfântul Chiril al Alexandriei)

PELERINAJ ÎN ȚARA SFÂNTĂ

- ♦ **Perioada 25.09. 2019 - 30.09.2019**
- ♦ **Organizator: Parohia Toma Cozma în colaborare cu Centrul de Pelerinaj „Sfânta Parascheva” al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei**
- ♦ **Detalii la telefon: 0747 772 827
0742 044 844**

PROGRAM LITURGIC ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ

•Duminică, 1 septembrie 2019

◇08:00 Utrenia și Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur

◇**Tedeum pentru Începutul Anului bisericesc**

Cu acest prilej urăm tuturor creștinilor La mulți ani și un an cu multe împliniri duhovnicești și bucurii.

◇18:00 Paraclisul Maicii Domnului, în cadrul acestei slujbe va fi scoasă o copie a Icoanei făcătoare de minuni "Prodromița, ce poartă binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareț al mănăstirii Prodromul de la Athos.

•Vineri, 6 septembrie

◇18:00 Slujba Agheasmei și a Sfântului Maslu, în cadrul căreia credincioșii se pot închina la moaștele Sf. Iacov, Ruda Domnului (a cărui Epistolă Sobornicească constituie argument peste veacuri pentru instituirea acestei Taine), urmate de citirea pomelnicelor care se poartă la biserica noastră

•Sâmbătă, 7 septembrie 2019,

◇07:00 Utrenia și Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur (întru cinstirea ocrotitorilor parohiei, Sf. Ap. Toma și Sf. M. Mc. Ecaterina, ale căror moaște se află în biserică spre închinarea credincioșilor) urmată de Pomenirea morților. Pentru cei plecați dintre noi, importantă este pomenirea lor la Sfânta Liturgie, ziua de sâmbătă fiind consacrată pomenirii celor morți.

◇18:00 Slujba Vecerniei pentru Duminică dinaintea Înălțării Sfintei Cruci și sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului